

Begrundelse for at modsætte sig, at der indføres retfærdigere Lønningsprincipper paa de Omraader, hvor saadanne kan indføres, at disse Principper ikke kan gennemføres i alle Forhold. Men Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skal tage Forsørgerhensyn, er jo i Realiteten afgjort. Det er afgjort, fordi man fra alle Partiers Side gik med til i den nuværende Lønningslov at indføre Alderstillæg, saaledes som man ogsaa har haft det tidligere, og gik med til, at de ugifte kun skulde have to Trediedele i Dyrtidstillæg i Forhold til Forsørgere, og endelig skal jeg gøre opmærksom paa, at man har nogenlunde den samme Deling af Konjunkturtillæget. Man modsatte sig det vel i sin Tid fra Socialdemokraterne og de Radikales Side, da Venstre lavede den nye Lov om Konjunkturtillæget, men man fornyede dette Forhold, den Gang man under det socialdemokratiske Ministerium gik til en ny Lov om Konjunkturtillæget.

Altsaa, Spørgsmaalet er i Øjeblikket ikke, om der skal tages et særligt Forsørgerhensyn, men Spørgsmaalet er, hvor stort dette Forsørgerhensyn skal være. Dér vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at fremtrædende Medlemmer indenfor Lønningskommissionen fra forskellige politiske Partier og ogsaa fra Tjenestemændenes Side har givet deres Tilslutning til, at der skulde tages et saadant Hensyn. Jeg kan minde om, at Medlemmerne Dige, Ejsing, Hassing Jørgensen, Jensen-Grimsbjerg, Kofod, Markvordsen, Valdemar Olsen og Søren Svendsen stillede Forslag om, at de ugifte skulde have en Fjerdepart mindre i Alderstillæg end de gifte. Det var et tydeligt Forsørgerhensyn, der her var Tale om. Jeg kan endvidere nævne, at et saa fremtrædende Medlem blandt Tjenestemandorganisationernes Repræsentanter som det Medlem, der var Leder af den største Organisation, Hr. Charles Petersen, stillede direkte Forslag om, at Tjenestemænd, der var Forsørgere, skulde have et Lønningsstillæg paa 100 Kr. for hvert Barn, de havde. Og det var et Tillæg, der skulde hvile i sig selv med Hensyn til Udgifterne, idet der var stillet Forslag om, at alle Tjenestemænd over 20 Aar samtidig skulde have en Afkortning af 2½ pCt. af Lønnen, og endvidere at de ugifte Tjenestemænd skulde betale et Afdrag ekstra paa 100 Kr. aarlig, for at der kunde skaffes Midler til den øgede Lønning for Forsørgerne. Naar man altsaa nu har skrevet i Bladene og sagt det Gang paa Gang, at det er urimeligt, at Finansminister Neergaard skal blande sig i Tjenestemændenes Forhold,

saa er dog Stillingen den, at efter det Forslag, vi her behandler, vedkommer det dog kun Finansministeren, dersom en Tjenestemand har ikke over 4 Børn, men havde vi gennemført Charles Petersens Forslag, skulde Finansministeren stadig have givet en Faddergave paa 100 Kr. lige fra det første til det tolvte Barn og maaske længere endnu. Der var altsaa i Virkeligheden Tale om endnu større Indblanding i Familieforhold, end der er i det Lovforslag, vi her behandler. Jeg skal endvidere gøre opmærksom paa, at man den Gang fra konservativ Side, fra Medlemmerne Abrahamson og Oluf Jensen, gav udtrykkelig Tilslutning til Forsørgerprincippet; man beholdt sig kun at motivere sin Stilling her i Salen. Og det skulde da ej heller være mere ærekrænkende, hvis jeg tør bruge det Udtryk, for Tjenestemændene her i Landet at have et saadant Forsørgertillæg, end det er i andre Lande, hvor det er oplyst, man har det, i Finland, Tyskland og Holland. Vi har for øvrigt ogsaa i den senere Tid set, at man indenfor betydende Organisationer, f. Eks. Købstadlærernes Organisation, har udtalt direkte Tilslutning til, at der indføres et Forsørgertillæg.

Jeg vil da gerne sige om dette Forhold, at vi mener, det er rigtigt, naar vi nu skal gaa til — og anser det for nødvendigt at gaa til — en følelig Nedgang i Statens Lønningsudgifter, at vi saa tager et særligt Forsørgerhensyn ud over, hvad der sker i den nugældende Lov. Men Venstre er naturligvis villigt til at forhandle om, hvor stort dette Forsørgerhensyn skal være.

Om Lovens forskellige tekniske Spørgsmaal skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger; den højtærede Finansminister pegede jo paa de vigtigste Ændringer her. Det er naturligvis en væsentlig Fordel, at Loven nu er omarbejdet saaledes, at vi har faaet 894 Paragraffer i Stedet for 1484. Med Hensyn til de nye Regler, der foreslaas for Pension, skal jeg sige, at man fra alle Sider, da vi lavede Loven i 1919, var enig om, at Loven indeholdt ganske overordentlig gunstige Regler for Tjenestemændene og ikke mindst for disses Enker. Men det har ogsaa vist sig, at Statens Lønningsudgifter gennem Aarene har været stærkt stigende, og naar der nu er Tale om mindre Udgifter her, turde det være naturligt ogsaa at se i nogen Maade at indvinde Besparelser her; navnlig Besparelser, der skal virke paa langt Sigt. Derfor tror jeg, at med de Ændringer, der her foreslaas, at man i al Almindelighed ikke ansætter Folk med Pensionsret efter Fyrretyveaarsalderen, at Pen-